

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.616 van 30 oktober 2000
in de zaak A. 55.747/VII-12.441.**

In zake : Guido DE SMET,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. LIEVENS,
kantoor houdende te GENT,
Zoutstraat 9

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

Eric DE VLAEMINCK (overleden),
gewoond hebbende te KAPRIJKE,
Ledestraat 43.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guido DE SMET op 14 januari 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 november 1993 "inzake het beroep ingesteld tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van KAPRIJKE d.d. 18/06/1993, waarmee aan de heer DE VLAEMINCK Eric de milieuvergunning wordt verleend om aan de Ledestraat 43 te KAPRIJKE (Lembeke) op de percelen kadastraal bekend onder afdeling 2, sectie B, perceelnummers 1237 f, 1236/2, 1238/2 A en sectie C, perceelnummer 1292 A een inrichting voor het houden van uitheemse zoogdieren en kleine herkauwers te exploiteren";

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 10 augustus 1994;

Gelet op de beschikking van 12 augustus 1994 die de tussenkomst van Eric DE VLAEMINCK toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 23 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 november 1999;

Gelet op de brief van 8 november 1999 waarbij de zaak voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 1 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Wijlen Eric DE VLAEMINCK en zijn echtgenote zijn eigenaar van de percelen grond te Kaprijke aan de Ledestraat 43, gekadaastreerd aldaar 2de afdeling, sectie B, nrs. 1236/2, 1237f, 1238/2 en sectie C, nr. 1291a, samen groot 3ha 15a 20ca.

Op die percelen bevinden zich een tea-room met woning, uitgebaat en bewoond door voornoemde personen met daarbij een kleine speeltuin. Verder worden er een aantal dieren gehouden in hokken en volières, aanvankelijk zonder vergunning.

1.2. Op 2 april 1993 dient wijlen Eric DE VLAEMINCK bij de gemeente Kaprijke een milieuvergunningaanvraag klasse 2 (regularisatie) in voor het houden van vijftien eenden, zes ganzen, zes zwanen, zes dwerggeiten, vier herten, drie lama's (uitheems), twee hangbuikzwijnen (uitheems), twee kroonkraanvogels (uitheems), twee fazanten en twee emo's (uitheems), onder de rubrieken 9.2.2. (uitheemse zoogdieren) en 9.6. (kleine herkauwers).

Gedurende het openbaar onderzoek worden geen bezwaren ingediend.

De gemeentelijke milieudienst van Kaprijke geeft op 16 april 1993 een gunstig advies "overwegende dat de inrichting als hobby bij een tea-room wordt uitgebaat en een gering aantal dieren omvat".

De gezondheidsinspectie van Oost-Vlaanderen geeft op 18 mei 1993 eveneens een gunstig advies "daar het gaat om de regularisatie van een bestaande toestand. De kwekerij (hobby) wordt degelijk uitgebaat".

Met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kaprijke van 18 juni 1993 wordt de gevraagde vergunning gegeven voor een termijn van tien jaar onder de overwegingen dat de exploitatie van de inrichting verenigbaar is met de ter plaatse geldende ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, gezien het een hobbykwekerij betreft en dat risico's voor de externe veiligheid, de hinder, enz. mits naleving van bepaalde milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.

1.3. Verzoeker en diens echtgenote tekenen administratief beroep aan tegen deze vergunningsbeslissing bij ter post aangetekend schrijven op 22 juli 1993.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- bestuur milieuvergunningen op 9 september 1993 : gunstig voor de inrichting;
- gezondheidsinspectie op 20 september 1993 : gunstig voor de inrichting;
- provinciale milieuvergunningscommissie op 26 oktober 1993 : gunstig voor de inrichting.

1.4. Met het thans bestreden besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 november 1993 wordt het beroep

van verzoeker en zijn echtgenote afgewezen en wordt de eerste vergunningsbeslissing bevestigd;

2. De rechtspleging

Overwegende dat blijkt een uittreksel uit het register der overlijdens van de gemeente Kaprijke de tussenkomende partij is overleden op 21 oktober 1999; dat het geding niet werd hervat door zijn rechthebbers;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de "verkeerde feitelijke voorstelling - schending van het redelijkheidsbeginsel" aanvoert; dat de uiteenzetting van het middel neerkomt op wat volgt :

Op basis van de gegevens in de vergunningsaanvraag kon redelijkerwijze niet worden besloten dat het een aanvraag voor een inrichting van klasse 2 betrof.

Het houden van uitheemse zoogdieren en het houden van kleine herkauwers valt onder klasse 2 van de indelingslijst, een dierentuin of -park daarentegen onder klasse 1.

In casu moest de aanvraag klasse 2 worden afgewezen omdat uit de vergunningsaanvraag bleek dat de inrichting een dierentuin is met alle voorzieningen en attracties bij een tea-room en met een recreatief-commercieel karakter. Op het plan bij de vergunningsaanvraag wordt trouwens vermeld "de dierenhokken voor de dieren van het dierenpark".

Nu de aanvraag onder verschillende indelingsrubrieken valt, behorende tot verschillende klassen, diende de inrichting ingedeeld te worden in de hoogste klasse en als zodanig bij de aanvraag behandeld

te worden "(art. 9, § 4 Decr. 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning)";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het onderscheid tussen de rubrieken 9.2.1. (dierentuinen en -parken, safariparken) en 9.2.2. vooreerst ligt in het al dan niet commerciële karakter, dat een dierentuin een publieke tuin is waar een aantal (vreemde) dieren worden gehouden, dat in casu er geen verband bestaat tussen enerzijds de exploitatie door de tussenkomende partij van een tea-room en anderzijds het houden van de dieren, dat het gedeelte waar de dieren worden gehouden niet toegankelijk is voor het publiek, noch tegen betaling noch kosteloos; dat, voorts, zij doet gelden dat in de betrokken inrichting er slechts een beperkt aantal dieren worden gehouden, terwijl een dierentuin een grotere variatie van soorten impliceert;

3.1.3. Overwegende dat verzoeker in essentie repliceert dat het wel degelijk om een dierentuin gaat daar het aanvraagformulier gewag maakt van de term "dierenpark", de inrichting in bossen ligt die toegankelijk zijn voor het publiek en de dieren zich bevinden op het (toegankelijke) terrein van de tea-room; dat hij verwijst naar een krantenbericht van 3 december 1993 waaruit blijkt dat er méér dieren worden gehouden dan vergund en dat de inrichting méér dan een hobby vormt : zo zouden er bordjes met de namen van alle soorten dieren worden gehangen; dat in dat bericht ook wordt gesteld dat de tussenkomende partij van plan zou zijn met de kweek van emoes te gaan experimenteren, zodat het in werkelijkheid om een dierentuin of -park gaat, namelijk een grote tuin die toegankelijk is voor het publiek;

3.1.4. Overwegende dat de overheid niet meer kan vergunnen dan werd aangevraagd; dat aldus het voorwerp van de vergunningsaanvraag bepalend is voor haar

bevoegdheid; dat in casu de vergunningsaanvraag als voorwerp vermeldt :

"een klasse 2-inrichting die onder volgende rubrieken van de indelingslijst valt :
- 9.2.2. uitheemse zoogdieren
- 9.6. kleine herkauwers";

dat de bijlage bij de milieuvergunningsaanvraag het totaal aantal dieren als volgt specificeert :

"3 lama's (buitenl.)
4 herten
6 dwerggeiten
2 hangbuikvarkens (buitenl.)
15 eenden
6 ganzen
6 zwanen
2 emoes (buitenl.)
2 fazanten
2 kroonkraanvogels (buitenl.)";

dat er alzo in totaal tien dieren zijn die als kleine herkauwers (rubriek 9.6) moeten worden beschouwd terwijl er slechts een vergunningsplicht is voor meer dan tien dieren; dat er slechts vijf uitheemse zoogdieren worden vermeld, te weten drie lama's en twee hangbuikzwijnen, zodat rubriek 9.2.2.a van toepassing is en het inderdaad een inrichting klasse 2 betreft; dat, aangezien uitheemse vogels uiteraard geen uitheemse zoogdieren zijn, zij voor deze rubriek buiten beschouwing dienen te worden gelaten; dat in de indelingslijst emoes een afzonderlijke rubriek vormen (9.3.2.); dat deze evenwel slechts vergunningsplichtig zijn vanaf vijf dieren; dat het diverse gevogelte waarvoor de vergunning werd aangevraagd op zichzelf evenmin vergunningsplichtig is; dat aldus de vergunningsaanvraag enkel vijf uitheemse zoogdieren bevatte waarvoor een vergunningsplicht gold en waarvoor rubriek 9.2.2.a van de indelingslijst van toepassing is zodat het voorwerp van de aanvraag overeenstemt met een klasse 2-inrichting; dat daarbij komt dat uit de diverse adviezen blijkt dat de tussenkomende partij haar vergunningsaanvraag had toegelicht als het uitoefenen

van haar hobby; dat de vergunningsaanvraag geenszins kan worden begrepen als dat een vergunning werd aangevraagd voor een dierentuin of een dierenpark en dat ook de bestreden beslissing geenszins een vergunning heeft verleend voor het uitbaten van een dergelijke inrichting; dat het loutere feit dat op het bij de vergunningsaanvraag gevoegd plan de term "dierenpark" voorkomt, terwijl die term nergens anders in de aanvraag terugkomt, dus noch bij het voorwerp van de aanvraag met aanduiding van de van toepassing zijnde rubrieken, noch bij de opsomming van het totaal aantal dieren, er niet toe kan doen besluiten dat de verwerende partij niet correct heeft gehandeld door de vergunningsaanvraag niet te beschouwen als betrekking hebbende op een dierentuin, -park of -gaarde (thans rubriek 9.2.1.a); dat zo het betoog van verzoeker, dat in werkelijkheid wel een dierenpark zou worden uitgebaat en er meer vergunningsplichtige dieren worden gehouden dan vergund, correct zou zijn, dit zou betekenen dat een inrichting wordt uitgebaat waarvoor geen vergunning werd aangevraagd en waarvoor geen vergunning werd verleend; dat voor dergelijke inbreuken in specifieke rechtsmiddelen is voorzien; dat evenwel dergelijke inbreuken losstaan van de vraag naar de wettigheid van de vergunningsbeslissing; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert "van het gewestplan en het A.P.A. Lembeke"; dat hij dat middel als volgt toelicht :

"Volgens het bij K.B. dd. 24.03.1978 vastgesteld Gewestplan 'Eeklo-Aalter' is de bestreden inrichting gelegen in een woonpark.

Krachtens art. 6.1.2.1.4. van het K.B. dd. 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is een woonpark een woongebied waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

Uit de toelichting van het K.B. van 28.12.1972 (doc. 790803-stuk 7) blijkt dat omtrent de woonparken strikte richtlijnen worden opgelegd.

Zo wordt de bebouwde oppervlakte ten zeerste beperkt in verhouding met de totale oppervlakte en dit met een maximum van 250 m².

Terzake blijkt dat de eigendom van de heer DE VLAEMINCK voor meer dan 250 m² bebouwd is o.a. met zijn woning, een tea-room, 8 stallen.

Uit de administratieve dossiers blijkt tevens dat er zich op het eigendom van de heer DE VLAEMINCK weinig hoogstammig groen bevindt, wat tevens als noodzakelijkheid wordt vereist voor een woonpark.

De feitelijke ruimtelijke bezetting van de eigendom van de heer DE VLAEMINCK betekent een schending van de voorschriften van het Gewestplan. Daardoor wordt ook een aanslag op de milieuhygiëne gepleegd, aangezien juist in een woonpark het groen en de daarmee gepaard gaande zuurstofzuivering centraal staat, wat in casu niet het geval is.

Krachtens het A.P.A. Lembeke is de bestreden inrichting gelegen in een zone bestemd voor woningen en voor de bij deze zone betrokken verzorgende bedrijfjes.

Men kan echter moeilijk voorhouden dat het houden van een dierenpark een bij een woonzone betrokken verzorgend bedrijf is ! Het gaat hier eerder om een zuiver recreatieve en met het oog op toerisme voortgezette uitbating. Men kan bovendien moeilijk voorhouden dat het in casu gaat om een beperkt aantal dieren : er zijn in totaal 48 dieren";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt :

"In een tweede middel wordt de schending van het gewestplan en het APA Lembeke aangevoerd.

Volgens het gewestplan Eeklo-Aalter is de inrichting gelegen in een woonpark, waarvoor artikel 6.1.2.1.4. van het K.B. van 28.12.1972 van toepassing is. Hierin wordt gesteld dat woonparken gebieden zijn waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten uit een verhoudingsgewijs grote oppervlakte bestaan.

Een woonpark kenmerkt zich dus door grotere percelen per woning/gebouw met een aanzienlijke ruimtelijke scheiding bestaande uit groen. De inrichting bevindt zich eveneens in het APA Lembeke in een residentiële zone voor een bebouwing waarvoor o.m. volgende voorschriften van toepassing zijn : vestiging van permanente woningen en bij de zone betrokken verzorgende bedrijfjes.

In het APA wordt het begrip 'verzorgend bedrijf' niet nader gepreciseerd zodat de omschrijving ervan een feitelijke aangelegenheid is. Ook de mogelijke hinder op de onmiddellijke omgeving diende in concreto te worden ingeschat.

Uit de adviezen blijkt dat het houden van de ongevaarlijke uitheemse zoogdieren waarvan sprake verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. De inrichting ligt aan de rand van de Lembeekse bossen en aan de overzijde van de straat bevindt zich een woonuitbreidingsgebied. Op ca. 125 m in oostelijke richting ligt een bosgebied, op ca. 80 m in westelijke richting een woongebied.

De toelichting bij het K.B. van 28.12.1972 tenslotte, bevat enkel richtlijnen voor de bestuurlijke overheid en hebben op zich geen bindende kracht (de verwijzing in het verzoekschrift hiernaar valt bovendien buiten het kader van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag).

Conclusie : ook het tweede middel van verzoeker is volkomen ongegrond";

3.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert als volgt :

"Verzoeker houdt voor dat het karakter van 'woonpark' door de inrichting van de heer DE VLAEMINCK wordt geschaad en dat het dierenpark niet kan worden beschouwd als een bij een woonzone betrokken verzorgend bedrijf.

Het verweer van de Bestendige Deputatie weerlegt de feitelijke inbreuken niet. Er moet inderdaad vastgesteld worden dat er qua terreinbezetting een 'over'bezetting is waardoor een aanslag op de milieuhygiëne wordt gepleegd. Een dierenpark is geen verzorgend bedrijf die bij een woonzone hoort.

De toelichting bij het K.B. van 28.12.1972 zijn bindende richtlijnen voor het Bestuur. Aangezien een milieuvergunning slechts kan verleend worden na gunstig advies van het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening en de Stedenbouw, dienen deze bindende richtlijnen in acht genomen te worden";

3.2.4.1. Overwegende dat niet wordt betwist dat de kwestieuze inrichting in een gebied is gelegen dat volgens de bepalingen van het gewestplan Eeklo-Aalter is bestemd als "woonpark"; dat artikel 5, 1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

"1.0. De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een

daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving";

dat artikel 6 van hetzelfde besluit bepaalt :

"1.2. Aangaande de woongebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :

(...)

1.2.1.4. De woonparken zijn gebieden waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

(...)"

dat uit het bij de vergunningsaanvraag gevoegde plan en uit de meegedeelde foto's blijkt dat de inrichting voor het houden van de vijf vergunningsplichtige dieren slechts twee hokken inhoudt die een eerder landelijk voorkomen hebben en die een zeer beperkte oppervlakte innemen van de totale perceelsoppervlakte van meer dan drie ha; dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt uit de foto's blijkt dat de hoogstammige begroeiing niet in het gedrang komt; dat de bijkomende aanwezigheid van de kwestieuze vijf uitheemse zoogdieren bij het niet-vergunningsplichtige gedeelte van de inrichting geenszins in strijd blijkt met het louter residentiële karakter van een woonpark, dat helemaal is gericht op het rustig verblijven in een homogeen woongebiedte midden van het groen; dat, zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel benadrukt, de bestreden beslissing een vergunning geeft voor het houden van die dieren en niet voor een dierentuin, zodat de argumentatie van verzoeker over de onverenigbaarheid van een dierentuin of -park met de door het gewestplan gegeven bestemming als woonpark niet dienend is;

3.2.4.2. Overwegende dat het Algemeen Plan van Aanleg Lembeke blijkens de niet-betwiste gegevens van de zaak als bestemmingsvoorschrift voor de percelen waarop

de inrichting betrekking heeft bepaalt : "bestemd voor woningen en bij de zone betrokken verzorgende bedrijfjes"; dat het houden van de drie lama's en twee hangbuikvarkens als een hobby kan worden beschouwd en de inrichting aldus als aanhorigheid bij de bestaande woning van de tussenkommende partij; dat de vergunde inrichting niet als strijdig met het Algemeen Plan van Aanleg Lembeke kan worden aangemerkt; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert "van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsplicht"; dat hij dat middel als volgt uiteenzet :

"Krachtens art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 moeten de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd worden.

Het Besluit van de Bestendige Deputatie dd. 10 november 1993 is niet naar behoren gemotiveerd en bevat onjuiste en tegenstrijdige redengevingen.

1. Onvoldoende motivering.

A. De Bestendige Deputatie antwoordt niet op de door verzoeker ingeroepen beroepsgrief, waarbij werd gesteld dat de inrichting als een dierenpark moet beschouwd worden en er derhalve een eerste klasse aanvraag vereist was.

B. De Bestendige Deputatie antwoordt niet afdoende op de door verzoeker ingeroepen grief, waarbij de bedreiging van de externe veiligheid werd ingeroepen, omdat er geen beperking werd gesteld aan de aard van de uitheemse zoogdieren.

De loutere vaststelling dat de gehouden dieren geen gevaarlijke dieren zouden zijn is niet voldoende. Aangezien er immers geen beperking werd gesteld op de aard van de uitheemse zoogdieren kunnen de beweerd niet gevaarlijke dieren zonder enig probleem vervangen worden door andere, wel gevaarlijke dieren (eerste onderdeel).

2. Onjuiste redengeving
De Bestendige Deputatie verwerpt de door verzoeker aangehaalde beroepsgrief van geluids-, reuk- en geurhinder op grond van onjuiste vaststellingen.
In het administratief dossier is een inplantings- en liggingsplan aanwezig, waarop de dierenhokken werden aangeduid. Uit dit plan blijkt duidelijk (zie ook stuk 3 verzoeker) dat verschillende dierenhokken op zeer korte afstand van de woning van verzoeker gelegen zijn. Dit geldt o.m. voor de hokken van de hangbuikvarkens, het hok van de lama's en de hokken van de herten, kroonkraanvogels en fazanten.
De door de Bestendige Deputatie gegeven afstandsmaten van 40 à 80 meter zijn dan ook volkomen foutief en hebben geleid tot een verkeerde gevolgtrekking.
De onmiddellijke nabijheid van verschillende dierenhokken heeft wel degelijk invloed op de verspreiding van geur, reuk en lawaai, afkomstig van de dieren (tweede onderdeel).
3. Tegenstrijdige redengeving
De Bestendige Deputatie bevestigt het Collegebesluit van 18 juni 1993. Dit Collegebesluit verleent in het artikel 1 aan de heer Eric DE VLAEMINCK een vergunning om een inrichting te exploiteren met volgende rubrieken als voorwerp :
9.2.2.a - Dieren : het houden of verhandelen van alle uitheemse zoogdieren - hoeveelheid : 5 dieren.
Het Collegebesluit somt dan op welke dieren de inrichting voortaan zal omvatten.
Waar het College in de aanhef van artikel 1 aanduidt dat er een vergunning wordt verleend voor 5 uitheemse zoogdieren, is er een tegenstrijdigheid met de feitelijke vaststelling van het aantal uitheemse dieren die aanwezig zijn :
3 lama's - 2 hangbuikvarkens - 2 emoes - 2 kroonkraanvogels - 6 dwerggeiten, zodat het toegelaten aantal van 5 reeds ruim overschreden is.
In artikel 1 van de vergunning wordt ook niet gesproken over de kleine herkauwers (categorie 9.6), zodat de aanwezigheid van deze dieren niet toegelaten wordt, terwijl er in de opsomming van de dieren ook kleine herkauwers vermeld worden (derde onderdeel)";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegenover in essentie stelt :

De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de resultaten van het openbaar onderzoek, met het beroepschrift en met de uitgebrachte adviezen. Wanneer adviezen worden gevolgd, volstaat het naar die adviezen te verwijzen.

Zowel materieel als formeel vindt de beslissing een afdoende en aanvaardbare grondslag in haar juridische en feitelijke overwegingen.

De vaststelling dat het voorwerp van de inrichting het houden van uitheemse zoogdieren en kleine herkauwers omvat, is in de bestreden beslissing opgenomen en vormt op zich een weerlegging van de grief dat het om een dierentuin zou gaan.

In het overwegende gedeelte van de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze uiteengezet waarom de inrichting zonder overmatige hinder voor mens en milieu kan worden uitgebaat. De beschrijving dat de woning van verzoeker zich op 40 à 80 m afstand bevindt, stemt met de realiteit overeen.

De bestreden beslissing preciseert nauwkeurig welke dieren worden vergund. Het gaat om ongevaarlijke dieren en er is een nieuwe vergunningsaanvraag vereist indien men zinnens is om andere, gevaarlijke en agressieve diersoorten te houden.

Uit de lezing van artikel 1 van de bestreden beslissing blijkt onomstotelijk dat de milieuvergunning is gegeven voor zowel de uitheemse zoogdieren als de kleine herkauwers;

3.3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat ingevolge de strenge motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991 een verwijzing naar meerdere adviezen, die niet zijn meegedeeld aan verzoeker en waarvan de inhoud niet wordt vermeld, niet volstaat, dat de feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing geen juridisch antwoord vormt op de grief dat de inrichting als een dierenpark en dus als een klasse 1-inrichting moet worden beschouwd, dat in de bestreden beslissing de

vaststelling dat deskundigen hebben geoordeeld dat het om ongevaarlijke diersoorten gaat, niet terug te vinden is, dat de verwerende partij niet antwoordt op de opmerking dat de afstandsmaten verkeerd zijn weergegeven en niet afdoende antwoordt op de grief van de tegenstrijdige redengeving, dat de in eerste aanleg gegeven vergunning slaat op vijf uitheemse zoogdieren terwijl de aanvraag minstens vijftien uitheemse zoogdieren betrof;

3.3.4. Overwegende dat uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat het middel zowel slaat op de schending van de formele als van de materiële motiveeringsplicht;

3.3.4.1.1. Overwegende, wat de eerste grief geuit in het eerste onderdeel betreft, dat in de aanhef van de bestreden beslissing uitdrukkelijk de inhoud van de vergunningsaanvraag wordt weergegeven alsook de daarin vermelde rubrieken; dat tot tweemaal toe wordt overwogen dat het een inrichting voor het houden van een beperkt aantal dieren betreft; dat met de bestreden beslissing het in eerste aanleg genomen besluit wordt bevestigd waarbij een vergunning werd verleend voor het houden van volgende vergunningsplichtige dieren : drie lama's en twee hangbuikvarkens; dat alzo duidelijk blijkt waarom de inrichting niet wordt beschouwd als een dierenpark en waarvoor overigens geen vergunning werd verleend; dat de grief niet gegrond is;

3.3.4.1.2. Overwegende, wat de tweede grief betreft, dat verzoeker eraan voorbijgaat dat het bestreden besluit het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kaprijke van 18 juni 1993 bevestigt, waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat de vergunning wordt verleend voor volgende uitheemse zoogdieren : drie lama's en twee hangbuikvarkens; dat de tweede grief feitelijke grondslag mist;

3.3.4.1.3. Overwegende dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

3.3.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat in de motivering van het bestreden besluit melding wordt gemaakt van een afstand van respectievelijk 40 en 80 meter tussen de twee hokken en de woning van verzoeker; dat uit nameting op het inplantingsplan (schaal 1/1000) bij de vergunningsaanvraag gevoegd, blijkt dat de afstand vanaf de hokken van de twee hangbuikzwijnen en de drie lama's tot verzoekers woning ongeveer 35 en 65 meter bedraagt; dat volgende milieuhygiënische overwegingen in het bestreden besluit tot de voor de aanvrager gunstige beslissing hebben geleid :

"Overwegende dat de inrichting aan de rand van de Lembeekse bossen gelegen is, met in de onmiddellijke omgeving enkele horecazaken en 2 dancings; dat het huis van de appellanten ten zuiden op 40 à 80 meter staat; dat beide eigendommen door een 2 m hoge berm gescheiden wordt; dat de inrichting op een hygiënische en nette manier uitgebaat wordt; dat de dieren in afzonderlijke, veilige kooien gehuisvest zijn; dat de mest overdekt opgeslagen wordt in afwachting van de ophaling; dat de voeders in inox-bakken liggen; dat geen gevaarlijke dieren gehouden worden; dat eventueel afvalwater in de riolering geloosd wordt; dat de inrichting met een beperkt aantal dieren in hygiënische en veilige kooien op een groot terrein mits naleven van de opgelegde milieuvoorwaarden zonder overmatige hinder voor de mens en het leefmilieu kan uitgebaat worden";

dat gelet op die diverse motieven in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat de iets kleinere afstand tussen de twee hokken en verzoekers woning tot een andere conclusie zou hebben geleid; dat het onderdeel niet gegrond is;

3.3.4.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat geen tegenstrijdigheid is gelegen in het feit dat in de bestreden beslissing meer uitheemse dieren worden opgesomd dan er uitheemse zoogdieren

worden vergund; dat, immers bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat binnen de perken van de vergunningsaanvraag enkel het houden van de vijf uitheemse zoogdieren (drie lama's en twee hangbuikvarkens) vergunningsplichtig is; dat in de bestreden beslissing voor het overige louter melding werd en kon worden gemaakt van de andere niet vergunningsplichtige dieren, waaronder ook uitheemse, die in de inrichting volgens de vergunningsaanvraag worden gehouden; dat het onderdeel niet gegrond is;

3.3.4.4. Overwegende dat de grief van verzoeker dat de ingewonnen adviezen hem niet werden medegedeeld moet worden verworpen, alleen reeds om reden dat die grief niet van openbare orde zijnde voor het eerst in de memorie van wederantwoord werd aangevoerd en dienvolgens niet ontvankelijk is;

3.3.4.5. Overwegende dat het derde middel in geen van zijn onderdelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de nalatenschap van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig oktober tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. GOOSSENS.

M.-R. BRACKE.